

„Tak na tuhle větu pamatuj, až se tě na to dneska zeptá bulvár,“ varuje mě Jim.

„Beru na vědomí.“ A co ještě беру na vědomí? Abych se dneska vyhýbal jakýmkoli místům, kde člověk může narazit na celebritu. Nemám na paparazzi náladu.

„Jak to šlo včera ve studiu?“

Obrátím oči v sloup. Jako by Jim nežhavl dráty s technikem ze studia hned, jak jsem odešel, a nenechal si od něj skladbu přehrát. „Víš dobře, jak to šlo. Mizerně. Hůř než mizerně. Mám pocit, že i štekající čivava by dala vokály líp než já.“

Opřu se a promnu si hrdlo. S hlasivkami nic nemám. S Jimem jsem si je nechal před pár měsíci zkontrolovat u doktora. Jenže tóny, které včera vydávaly, postrádaly... něco. Veškerá moje hudba mi v poslední době připadá nijaká.

Od posledního alba jsem nenahrál nic, co by stálo za řeč. A ani nevím, v čem konkrétně je problém. Jestli za to můžou texty, rytmus, nebo melodie. Všechno i nic, a žádný ladicí program mi s tím nedokázal pomoci.

Přeježu prsty po šesti strunách své gibsonky. Určitě je mi ve tváři vidět jasně čitelné zoufalství.

„Pojď, trochu se projdeme.“ Jim kývne k holce. Vypadá, že tvrdě spí, ale mohla by to předstírat.

S povzdechem odložím kytaru na polštář a vstanu.

„Netušil jsem, že se rád procházíš po pláži, Jime. Neměli bychom si navzájem citovat poezii, než mě požádáš o ruku?“ zavtipkuju. Má ale pravdu, že bychom se od té fanyinky měli trochu vzdálit. Nechceme, aby nějaká užvaněná holka vykecala bulváru, že mám tvůrčí blok. Už tak jsem jim dal spoustu materiálu, o čem by mohli psát.

„Viděl jsi nejnovější čísla ze sociálních sítí?“ Zvedne mobil.

„Tu otázku myslíš vážně?“

Zastavíme se u zábradlí na terase. Kéž bychom mohli sejít až dolů na pláž, jenže ta je veřejná, a když jsem naposled strčil nohu na písek za svým domem, vyšel jsem z toho se strženými plavkami a krvácejícím nosem. To se stalo před třemi lety. Bulvár z toho udělal historku o tom, jak jsem se pohádal s bejvalkou a děsil malé děti.

„Týdně ti zmizí tisícovka sledujících.“

„To je hrozný.“ Vlastně spíš paráda. Možná si za chvíli budu moci konečně naplno užít toho, že mám dům na pláži.

Jeho obličej bez vrásek, za což může být vděčný těm nejlepšími skalpelům, jaké si člověk může zaplatit, mu zbrázdí rozčilení. „Tohle je vážná věc, Oakley.“

„No a co? Komu sejde na tom, že mi mizí sledující?“

„Chceš, aby tě jako umělce brali lidi vážně?“

Už zase tahle přednáška? Jim mi ji od mých čtrnácti, kdy se mnou podepsal smlouvu, udělil snad milionkrát. „Víš, že jo.“

„Tak se musíš vzpamatovat,“ zavrčí.

„Proč?“ A co má *vzpamatování se* společného se skládáním skvělých hudby? Spíš naopak bych měl být ještě divočejší, prozkoumat hranice všeho, co život nabízí.

Jenže... copak jsem právě tohle už neudělal? Mám pocit, že jsem za posledních pět let vypil, vykouril, snědl a vyzkoušel všechno, co je na světě k mání. Není mi ještě ani dvacet, a už je ze mě vyždímaná hvězdička?

Při tom pomyšlení mě na zádech zamrazí strach.